

V. 39 Zvukem své lastury vrací Višnu Prahládu do světa.

VASIŠTHA pokračoval: Jak se Višnu rozhodl, tak i udělal. Zamířil do podsvětí a v jeho záři získali démoni novou sílu a vitalitu. Zároveň však byli božským světlem boha Višnu oslepeni a utíkali pryč. Višnu dorazil na místo, kde seděl Prahláda a zahřměl: „Vstávej, Ušlechtilý!“ Zatroubil na svoji lasturu. Její zvuk srazil demony na zem a bozi v nebi se zaradovali. V temeni Prahládovy hlavy začala proudit životní síla a rozšířila se do celého těla. Smysly se naplnily energií a začaly vnímat okolní objekty. Energetické dráhy *nádí* se rozproudily, mysl zahájila činnost a začala si uvědomovat svoji fyzickou stránku čili tělo. Prahláda se probral a upřel svůj pohled na boha Višnu.

VIŠNU pravil: Připomeň si, Prahládo, svoji totožnost jako takovou i jako vládce podsvětí. Nemáš co získat ani co odmítnout. Vstaň. V tomto těle zůstaneš do konce vesmírného cyklu, to je nevyhnutelné. Vím to, neboť znám zákony vesmíru. Teď a tady bys měl vládnout této říši jakožto mudrc osvobozený od iluze.

Čas kosmického zániku ještě nenastal, proč se tedy marně snažíš vzdát svého těla? Nejsou tu žádná znamení ani události, které předcházejí zániku, proč se tedy marně snažíš vzdát svého těla?

Stále existuji a celý svět i se svým stvořením také. Proto ještě nepomýšlej na odložení těla.

Umřít se hodí pro toho, kdo je ponořen do nevědomosti a smutku. Umřít se hodí pro toho, kdo si naříká „jsem slabý, ubohý a hloupý“. Umřít se hodí pro toho, jehož mysl je neklidná a kdo je zmítán tisíci tužbami. Umřít se hodí pro toho, kdo podléhá dvojici protikladů, jako jsou štěstí a neštěstí, kdo je připoután ke svému tělu a je sklíčen fyzicky i psychicky. Zakusit smrt se hodí pro toho, jehož srdce je spáleno ohněm touhy a hněvu. Za smrt považují lidé odložení těla!

Život je pro toho, kdo si je vědom Pravdy a ovládá svou mysl skrze Sebepoznání. Žít by měl ten, kdo neprožívá egoistické představy, je od všeho odpoután, je prostý chtění i nechtění a má klidnou mysl, jež dosáhla stavu ne-mysli. Je dobré, aby žil ten, kdo je ustálený ve vnímání Skutečnosti, kdo jedná, jako by si hrál, kdo se osvobodil od touhy něco získat či odmítnout a koho vnější události vnitřně nevzrušují ani nermoutí. Kdo dělá druhým radost jen tím, že mu mohou naslouchat, pro toho je vhodný život, nikoli smrt.